

El Nus Gordià

written by Josep Pérez Franco | 11 d'octubre de 2016

Encara assaborim l'èxit de participació de milers de persones a les manifestacions de l'Onze de setembre, però els fets que es produeixen a diari ens obliguen a passar pantalla ràpidament. Ens trobem en un cert nus gordià, que vol dir que qui porta el timó o orienta la nau ha de recórrer a estratègies valentes, imaginatives i intel·ligents diferents a les solucions normals o habituals. Aquesta és la qüestió en què viu la política catalana. Els ciutadans presenten símptomes de cansament després d'un llarg període de mobilització massiva, iniciada el 2010 com a resposta a la sentència del TC que va esmicolar l'Estatut de 2006, ratificat prèviament pel poble català i que ja havia sofert prèviament la gran l'escapçada del Congrés dels diputats, de la mà del gran mestre del ribot, l'inefable Alfonso Guerra, un bon amic admirat pels catalans. En aquest moment una part important de la ciutadania, la més implicada i sensible al procés, espera el desenllaç d'aquesta situació que s'allarga massa. Des de fora, dóna la impressió que els partits i el propi Govern tenen la brúixola avariada o no coincident.

Ja voldria disposar de l'eina que permetés desfer el nus gordià. Potser el què ens cal a tots, és tenir una mica més de paciència i confiança en la capacitat i el coratge de les persones que s'han responsabilitzat de culminar el procés, en què estem tots immersos i dic tots, tant els que volen la independència com els que no la volen, ja que davant de la construcció d'un Estat propi, tots serem cridats a posicionar-nos democràticament per cadascuna de les opcions. En aquest moment s'està seguint el full de ruta, potser no de forma rectilínia, però s'està seguint.

Ara el tema que bull i que acapara més controvèrsia i més tinta, és precisament la convocatòria d'un Referèndum sigui o no acordat amb l'Estat espanyol. Aquesta és la posició de

l'ANC i la CUP. "Junts pel Sí" en principi no contempla o dubta d'aquesta opció. És evident que abans o després, acordat o sense, el Referèndum es produirà. Hi ha veus destacades, com és el cas dels professors Hèctor López Bofill i Ferran Requejo, que posen objeccions a la unilateralitat, RUI (Referèndum Unilateral d'Independència) expressen la possible inhibició dels partidaris del no, que suposaria una disminució del nivell de participació. També dubten de l'acceptació internacional del resultat, a causa de la unilateralitat. La realitat històrica és que des de 1990, la declaració unilateral d'independència (DUI) ha estat l'opció triada més vegades a Europa pels països que han optat per independitzar-se. En tots els casos s'ha atorgat el reconeixement internacional del nou estat, encara que de vegades amb notable retard. No s'ha produït ni un sol cas en què s'hagi retornat a la situació d'origen, renunciant a la independència.

Suposo que el Govern i el Parlament triaran la millor opció en el moment que creguin més oportú aprofitant la situació de debilitat i descrèdit manifest de l'Estat espanyol dins la UE i en el concert mundial de nacions. És lògic que no coneguem l'estratègia i ens desanimem. Seria una ingenuïtat i una gran temeritat publicar amb altaveu els passos a seguir. La sorpresa i l'oportunitat és una tàctica. El què sí ha estat una sorpresa és la declaració recent del ministre García Margallo des de Nova York, que en un moment d'espontaneïtat, que és d'agrair, va dir: "El proceso catalán avanza a toda máquina". Aviam si es produeix la paradoxa que la seva confiança en el procés és superior a la nostra.

El President Companys va dir que en el món hi ha causes injustes que suscitien solidaritat i ajuda de molta gent, però per la causa de Catalunya només hi ha els catalans.

Aquest article va ser publicat per [La Revistona](#) el passat 27 de setembre.